

V I N N Ý

K M E N

číslo 30

*Občasník Brněnské diecéze
Církve československé husitské*

prosinec / 2019

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti.“

J 15,5

Obsah

Úvodní slovo (<i>J. J. Dovala</i>)	4
Ekologický advent (<i>P. Šandera</i>)	6
Velebí duše má Pána (<i>Z. Kovalčík</i>)	8
Výročí narození T. G. M. (<i>M. Kubiček</i>)	12
1. pražská defenestrace – začátek boje za Boží Pravdu (<i>J. Sladký</i>)	14
Na znamení časů, dnů a let (<i>M. Hvězda</i>)	16
Rozhovor s patriarchou T. Buttou (<i>M. Kubiček</i>)	19
O hledání domova pro ty nejslabší (<i>J. Bednářová</i>)	24
Prorok větru (<i>R. Váňová</i>)	26
Pozvánky	27
Vyhlášení soutěže	33
Doporučujeme... ..	34
Výročí a narozeniny	35
Datový plán	36

Úvodní slovo

*„Blaze těm služebníkům,
které pán, až přijde,
zastihne bdící.“*

Lk 12,37

Milé sestry a bratři, pokoj vám,

vstupujeme do adventu a adventem začíná nový liturgický rok. Pro Církev československou husitskou je nový liturgický rok a také kalendářní rok 2020, jistým mezníkem, protože si připomeneme sto let své existence. A zároveň vykročí na své pouti k dalším sto letům. Zda budou úspěšné či nikoliv, to ví jen Bůh. Úspěch Boží se nedá měřit světským úspěchem. Přesto platí, že církev by měla být živým společenstvím lidí víry, lásky a otevřeného srdce – a to je i společensky zřejmé. O církvi přece Kristus řekl, že ji brány pekla nepřemohou (*Mt 16,18*). To znamená, že se církev nezaprodá, nepodlehne politickým tlakům, nebude loajální vůči různým zájmům, nebude hazardovat s mocí, nebude se podílet na nepravostech, zkrátka ve svém poslání vytrvá, až do Kristova druhého příchodu.

Často mám pocit, že jsme se stali církví vzpomínek. Vzpomínáme různá výročí a události, slavíme a ohlížíme se zpátky, jaké to kdysi bylo dobré a krásné. Jak naši otcové konali velká díla. Slavíme Husa, Komenského, Farského, slavíme výročí církve a jsme zahleděni do minulosti. Do určité míry je to důležité, ale ne jako základní program církve. Minulost byla, je pohřbena pod pískem času. Budoucnost teprve přijde. Ale přítomnost je nyní. Přítomnost je ten vzácný čas, kdy můžeme něco změnit. Je to jediný okamžik, na který má cenu se plně soustředit.

Pán Ježíš od nás nechce nic jiného. Požaduje naši bdělost a vnímání přítomnosti, protože ví, že pokud budeme jen nostalgicky glorifikovat minulost a snít o budoucnosti, nikdy nic neuděláme. Pán nás vyzývá k bdělosti jako k základnímu programu každého křesťana a každého člověka, který vnímá přesah svého života. Máme být myslí tady a teď, žít duchapřítomně, vnímat to, co se právě děje. Svou mysl očistit jako zrcadlo dobra a pravdy. Jedině tak můžeme být propojeni vědomě s Bohem a vnímat jeho přítomnost. V mrákotách a polosnění nám život plyne přes prsty jako voda. Přeji vám všem tichý, bdělý a požehnaný advent.

Juraj Jordán Dovala,
biskup

Ekologický advent

(Adventní meditace)

Hospodin PŘICHÁZÍ do našeho světa. Přichází v Ježíšovi. Jednou přijde v plné slávě. Nepřehlédnutelný. To je advent. Na to myslíme pořád (*opravdu?*), ale v tyto dny obzvlášť.

HOSPODIN PŘICHÁZÍ.

Přichází? Copak tu není? Jistě JE. Vždyť on „drží svět“. Bez něho by se už dávno celý vesmír propadl do nicoty. JE tu a přece PŘICHÁZÍ. To jsou ty paradoxy víry. Platí oboje současně. JE tu a zároveň sem PŘICHÁZÍ. Dokonce to je jeden z jeho titulů „Ten, který přichází“ (*Zj 1,8*).

On PŘICHÁZÍ. A my ho ČEKÁME. Aspoň to v církvi říkáme. Celý vesmír to očekává. Spolu čekáme završení všeho. Nikoli katastrofu, ale naplnění potenciálu stvoření. Nejen my. Přečtěte si a rozjímajte třeba Žalmy 96 a 98. Vyzařují obrovskou radost nejen Božího lidu, ale celého lidstva i všech tvorů z Hospodina, že přichází.

Celá země a všichni, co na ní žijí. I její nejzazší konce. A taky moře. To děsivé, mocné, silné a tajemné moře. Burácí naproti Hospodinu, který přichází. A řeky tleskají. Mohou řeky tleskat? Jak by ne! Hory – ty mohutné, majestátní a nádherné hory plesají spolu s řekami... A taky pole a všechny stromy v lese. A všichni další tvorové... Všechno to s bouřlivou radostí se upíná vstříc k „Tomu, který přichází“.

Představme si to a vžijme se do toho. Podívejme se pořádně kolem sebe a zaposlouchejme se. Zkusme se podívat na biblické poselství očima polí a řek a hvězd, ale taky lesů a pouští i zvířat, co tu žijí s námi. Podívejme se pořádně. Uvidíme narušené a oslabené stvoření, vysychající řeky a prameny i mizející ledovce, umírající lesy i znečištěná moře... a všechno to smutné. Ano, stvoření sténá a trpí (*Ř 8,22*). Dívejme se. Naslouchejme. Neodvracejme oči od toho nepřijemného. Nechme se vést Duchem.

On nese bolest a bídu celého nevykoupeného tvorstva. Ale taky uchovává naživu naději. „Takhle to nemá končit.“ „Trvá však naděje“, (Ř 8,20c). Nechme se vést Duchem. „Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká...“, (Ř 8,19a). Duch nám otevře oči také pro to, abychom uviděli obnovené a vykoupené stvoření: moře, hory, oblaka, lesy, řeky, spolu s lidmi. Obnovený svět. Obnovené stvoření. Plné krásy a síly. Radost se podívat. Stvoření radostně slaví cí Boha, který je miluje, chrání a vysvobozuje. Krásně ho stvořil – a ještě krásněji ho obnoví a naplní svou slávou. Nechme se uchvátit touto perspektivou. A nejen uchvátit. Jednejme v ní. Udělejme, co můžeme. Jděme naproti naplnění této naděje. Tleskejme dlaněmi, volejme, zpívejme, skákejme radostí spolu se všemi tvory... vstříc Hospodinu, že přichází soudit svět. Přichází dát vše do pořádku. Ne, jako policajt, nýbrž jako ten, kdo žehná životu a bytí. Přichází, aby v nás vyzdvihl a osvobodil to dobré, co do nás vložil. A taky nás naučil žít spolu v míru. Nepřeje si nic jiného, než abychom všichni měli život a to v hojnosti (*srov. J 10, 10*). Plnost života. Přichází vytáhnout všechny z útlumu, zmatku, zmaru a skomírání. On odstraní a zničí všechno, co bránilo této plnosti života. On přichází mocně a jemně jako Král – jako Beránek, který se obětoval za všechny... a všechno pod svou vládou učiní novým. Kdo by nejásal, kdo by netleskal?!

Nechme v sobě působit biblické Slovo a taky Ducha, aby v nás probouzel Boží naději a inspiroval naše myšlení, mluvení a konání.

Nadějeplný advent! Žijme vstříc Tomu, který přichází, aby obnovil svět... !

Petr Šandera
farář v Kuřimi

Velebí duše má Pána

Magnificat anima mea Dominum

Lukáš 1, 46 - 55

to jsou známá počáteční slova Mariina chvalo zpěvu, který je vrcholem Lukášem popisovaných událostí, jež prožívala matka našeho Spasitele před narozením Ježíšovým. Nazaret, místo, kde byla pro ni nečekaně zastižena poselstvím o tom, že našla milost u Boha a že je jím vyvolená, aby počala a porodila Syna, jemuž dopředu je dáno jméno Jehošua – Ježíš, což se překládá Hospodin je spása. Z Mariiných úst tehdy zanělo ano. Marie jako věrná služebnice Páně pokorně přijala Boží slovo, Maria počala, přijala svůj úděl v plánu Boží spásy (L 1,37). Pak následuje Lukášem popisované úžasné setkání dvou žen – Marie a Alžběty v místě, které je označeno jako Ain Karim v blízkosti Jeruzaléma, kam Marie vážila cestu dlouhou téměř 140 km. (L 1,39-45) Nastalo setkání dvou, pro svět obyčejných, ale zároveň nevšedních žen. Je to svědectví o tom, že Bůh přichází zdánlivě nepozorován do všednosti, ba obyčejnosti. Proto ten jásot: „***Jak jsem si to zasloužila, že matka mého Pána přichází?***“ Pohyb dítěte a zvolání Alžbětino – to je předzvěst naplnění času spásy. Požehnaná mezi ženami – to je superlativ – požehnaná nejvíce mezi všemi rodičkami. Syn dává podle starověkého přesvědčení vždy důstojnost matce – požehnání mající svůj zdroj v Ježíši dává o to více důstojnost té, jež má úkol zrodit očekávaného Mesiáše, Spasitele světa. Požehnání Boží tak provází neustále všechny, kdož přijali od Boha poslání. Ano, Bůh sestupuje k člověku proto, aby se mohl radovat, jásat. Obyčejné ženy. Ale zároveň výjimečné. Alžběta v rozpoznání toho, s kým se setkává, Maria v otevřenosti vůči Bohu. A tak po Alžbětiných slovech – blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána, Maria chválí Boha slovy, která se stala hymnem církve. Maria

ve svém hymnu Boha chválí – vyslovuje uznání. Vždyť její vyvolení od Boha, zrodit věky očekávaného Mesiáše, je hodno chvály. Chvála je vyjádřena ve slově velebit, tj. chválit, oslavovat toho, kdo si za slouží úctu, v tom je vyslovení vděku za uskutečněnou dobu spásy, záchranu člověka. Mariin chvalozpěv je radostný a Mariina radost má doslova nakazit k společnému zpěvu, ke chválám všechny, kdo poznali Boha v Ježíši Kristu.

Předobrazem Mariina chvalozpěvu jsou chvály žen z dávných časů. Mirjam, sestra Áronova, zpívá, vyjadřuje radost z přechodu mezi vlnami Rudého moře. Velebí Hospodina za dar nabízené svobody. A její zpěv strhuje pak další ženy, které doprovázejí zpěv v tanečním reji za doprovodu bubínků. Chvála za vysvobození z rukou nepřátel, za dar svobody. (*Ex 15,20*)

Dále si připomeňme chvalozpěv Chány, která byla ponížena díky své neplodnosti, posmívána Peninou, první ženou svého muže Elkány. (*1S 1,1-7*) Chána ve svatyni v Šílu se modlila za dar mateřství. Bůh ji vyslyšel (*1S 1,9n*). Proto Chána znovu přichází, děkuje, raduje se a velebí Boha. A činí slib. Zasvěcuje své dítě, pozdějšího proroka Samuela, službě Bohu. (*1S 2,1-10*)

Maria se také raduje a velebí Boha, že se k ní Bůh snížil a že lidstvo skrze ni dostává šanci. Do světa v určeném čase přišel, přichází a znovu přijde Boží Syn, který učiní vše pro naši záchranu. A to stvrdil prolitím své krve za všechny na potupném popravčím znamení, kříži, který se pro nás stal znamením spásy.

Hymnus Magificat můžeme rozdělit do tří částí. V první Maria jásá, přijímá svou roli být matkou Spasitele světa, jásá, že se Bůh k ní, pro svět nepatrnou, sklonil, označuje se jako služebnice – a v tom je zahrnuta její pokora, důvěra i víra. Uvědomuje si, že ona je vyvolená k naplnění dávných zaslíbení, je vyvýšená, i když v dané situaci nesoucí ve svém lůně dítě je pro svět ponížena, vždyť už byla snoubenkou Josefovou, což bylo závazné již jako manželský vztah. Maria je hodna úcty. Pro její vyvolení

Bohem ji mají blahoslavit všechna pokolení, všechny národy. Blahoslavit, tj. velebit, vzdávat jí díky, uctívat, vyjadřovat vděčnost. Naplnujeme to v naší církvi? Toť otázka. Zpěvník Farského (1922) obsahoval několik mariánských písní, Stiborův Zpěvník (1922) kromě převzatých od Farského obsahoval i věřícími oblíbenou Tisíckráté pozdravujem tebe. V současném Zpěvníku CČSH (1957) jedinými stopami mariánskými jsou písně č. 209 – Velebí duše má pravého Boha, č. 210 – „hymna“ Vánoc Narodil se Kristus Pán, zde metaforické sdělení, Maria růže, zrodila kvítek Krista, č. 223 – Aj, růže rozvila se, č. 227 – Co se tak svítí v Betlémě, č. 228 – Veselé vánoční hody, č. 229 – Zpívala synu matička, č. 233 – Nesem vám noviny – zde text pozměnil ve svém Zpěvníku již Farský – původní „Synáčka zrodila čistá panna“ nahradil „Synáčka zrodila dívka čistá“, č. 318 z Dodatku (1994) – Velebme vždy s veselím a č. 244 – Podle kříže plna žalu (parafráze Stabat mater). Snaha o biblickou orientaci církve v 50. letech byla jistě správná, ukazuje se však, že proklamovaný christocentrismus nemůže být naplněn bez Marie. Vždyť zvěst o Marii nás provází církevním rokem, patří k adventnímu očekávání, k vánoční radosti, k poselství o kříži i ke zprávě o společných modlitbách ve večeradle za dar zaslíbeného Duha svatého, jichž se s apoštoly účastnila i Maria s dalšími ženami. Nesmíme také zapomínat na to, že v Mariiných životních peripetiích trpící a bolestné mateřství je vždy doprovázeno obdivuhodným díkůčiněním.

V 2. části svého chvalozpěvu Maria velebí Boží jméno jako svaté, oslavuje zkušenost svého národa v dějinách i v přítomnosti s Bohem, který je milosrdný – ten, který je soucitný, projevující milost svému lidu v odpuštějící lásce. Maria oslavuje ve svých slovech Boží kralování, které se liší od pozemských vlád. Základním jeho atributem je jeho spravedlivost, což je naznačeno ve slovech, že Bůh rozptyluje pyšné, svrhne mocnáře, diktátory z trůnu, ve svém milosrdenství se ujímá pokorných, chudých. Ujímá se těch, kdo se ho bojí. Když toto někdo slyší ze světa, tak kroučí nad těmi slovy hlavou nebo vyjadřuje nesouhlas. Neboť nechápe, protože

nezná. Bázeň před Hospodinem je jedním z darů Ducha svatého. Je to bázeň synovská, ne otrocká, která je zahlcena strachem. Zde je bázeň projevem úcty, vyjádřením respektu, vděčnosti, za to, co jsme od Boha dostali, neboť on je opravdu věrný ve svém milosrdenství od pokolení do pokolení. Proto je k němu třeba přistupovat s pokorou po vzoru Mariině.

V závěru pak Maria připomíná zaslíbení, jež dostal od Boha Abraham, že v jeho potomstvu budou požehnány všechny národy. Bůh se ujal svého služebníka Izraele – tj. chopil se vedení, vlády, postaral se o Izrael, zastal se ho. V neovulgátě čteme: Bůh pama-toval. Z toho vyplývá, že Bůh začíná uskutečňovat své sliby dané Abrahamovi a jeho potomkům skrze svého do světa přicházejícího Syna Ježíše Krista, který vchází do světa proto, aby zbudoval nový Izrael – církev, jejíž je On hlavou. I my jsme služebníky našeho Pána, a tak s Marií vzdávejme Bohu chválu. Ona nás učí, abychom také řekli, když na nás leckdy čekají obtížné, nelehké úkoly – ano, staň se mi podle Slova tvého. Vždyť i my jsme povoláni ke službě v tomto nelehkém čase. Učme se proto u Marie pokoře, chválám v každém dni. Obnovme svůj vztah i vztah celé církve k Marii. Vždyť od Marie jsme dostali ten nejúžasnější dar – Krista. Je to pro nás velká výzva, abychom ve svých životech své okolí obohacovali dáváním jen toho dobrého – ve slovech, skutcích, v drobných službách, v radosti, ve víře a důvěře v Boží zaslíbení. Po vzoru Mariině chápeme tedy své životy a své poslání jako službu Bohu a lidem. Proto jak by bylo možno i v naší církvi nemyslet na matku Spasitelovu s úctou a s ještě větším obdivem. Vzácný příklad víry a pokory, vzor nejkrásnějšího mateřství, požehnaná mezi ženami, to je Marie, matka našeho Spasitele Ježíše Krista.

Zdeněk Kovalčík
farář ve Zlíně

Výročí narození T. G. M.

Téměř v závěru období, kterého se týká toto číslo Vinného kmene, je jedno významné výročí: před sto sedmdesáti lety, 7. března 1850, se narodil Tomáš Garrigue Masaryk, první československý prezident. Dnes již máme k dispozici všechna jeho díla, ale také četné studie o něm (jmenujme alespoň ty nejnovější, vydané k 100. výročí republiky: **Pavel Kosatík: Jiný T. G. M.,** anebo **Ctirad Václav Pospíšil: Masaryk iritující a fascinující.**)

Připomeňme si tuto velikou osobnost našich novodobých dějin krátkým úryvkem z knihy *Hovory s T.G.M.* od Karla Čapka (130. výročí jeho narození připomínáme na jiném místě).

„Demokracie není jen formou státní, není jen tím, co je napsáno v ústavách; demokracie je názor na život, spočívá na důvěře v lidi, v lidskost a lidství, a není důvěry bez lásky, není lásky bez důvěry. Řekl jsem jednou, že demokracie je diskuse. Ale pravá diskuse je možná jen tam, kde si lidé navzájem důvěřují a poctivě hledají pravdu. Demokracie je hovor mezi rovnými, přemýšlení svobodných občanů před celou veřejností – slovo parlament má krásný smysl, jen je učinit tělem! ...“

Karel Čapek,
Hovory s T.G.M.,
Fr. Borový, Praha 1947, str. 301

Připomeňme si v té souvislosti ještě další důležité výročí: dne 29. února 1920 přijalo Revoluční národní shromáždění první ústavu Československé republiky.

Toto je úryvek z preambule ústavy:

My, národ Československý, chtějíce upevnit dokonalou jednotu národa, zavésti spravedlivé řády v republice, zajistiti pokojný rozvoj domoviny československé, přispěti obecnému blahu všech občanů tohoto státu a zabezpečiti požehnání svobody příštím pokolením, přijali jsme ve svém Národním shromáždění dne 29. února 1920 ústavu pro Československou republiku, jejíž znění následuje.

Při tom my, národ Československý, prohlašujeme, že chceme usilovati, aby tato ústava i všechny zákony naší země byly prováděny v duchu našich dějin stejně jako v duchu moderních zásad, obsažených v hesle sebeurčení, neboť chceme se přičleniti do společnosti národů jako člen vzdělaný, mírumilovný, demokratický a pokrokový.

Mirek Kubíček
farář na Starém Brně

1. pražská defenestrace – začátek boje za Boží Pravdu

Jiří Sladký

Zlomový bod

Je zřejmé, že chabé pokusy krále Václava IV. umlčet doutnající nepokoje se nesetkaly s pochopením, ba naopak se dala očekávat velmi bouřlivá reakce, neboť po králově zásahu zůstala pražským husitům jen asi dvacetina původně držných far a kostelů. Z nich se rekrutovalo hlavní centrum nadcházející revoluce, které bylo možné nalézt v nedostavěném chrámu P. Marie Sněžné. Zde působil radikální kazatel Jan Želivský, dříve zcela neznámý řeholník, který se v těchto dnech objevil v Praze.¹

Zajímavá je v této době role dosud neznámého muže, budoucího hejtmana jízdy Žižkova vojska, Mikuláše z Husi. Zatímco Jan Žižka se stále pohyboval v blízkosti krále jako jeho věrný dvořan, Mikuláš se pokusil najít na rozdíl od Želivského smírné řešení. V červnu roku 1419, když král Václav opět přijel do české metropole, vydal se Mikuláš za ním v čele prosebného zástupu Pražanů, aby vkleče a pokorně přednesli žádost poddaných o navrácení kalicha do českých kostelů. „Češi se přece nemohou vzdát podávání večeře Páně pod obojí způsobou! Nač prázdné kostely?“²

Odpovědí se jim stal bouřlivý záchvat královského hněvu. Mikuláš byl okamžitě zatčen a před popravou ho zachránily jen demonstrace vzbouřeného lidu v ulicích. Král nechtěl ještě více přilévát oleje do ohně, proto byl Mikulášův trest zmírněn na „pouhé“ vypovězení z Prahy. Přesto je to právě král, jehož nevyzpytatelná politika vede ke stále hlubšímu vyostřování situace. Schválně na den památky Mistra Jan Husa 6. července 1419 dosadí nové, římské víře oddané, konšely. „Noví páni radní ještě stihnou na ulicích posbírat a do šatlav pozavírat pár buřičských živlů. To bude vše. Dříve

¹ Srv. VAVŘINEC Z BŘEZOVÉ, Husitská kronika, Praha 1979, s. 50.

² HORA P., Toulky českou minulostí, 2. díl, Brno 1991, s. 268.

než se uvelebí v konšelských křeslech, vyhodí je počínající revoluce z oken.“³

Stalo se tak 30. července 1419. Ten den byla neděle. Zhruba o půl deváté ráno ukončil Jan Želivský své radikální kázání, ve kterém označil římskou církev za nevěstku odsouzenou k zániku. Mnozí věřící přišli už tehdy na bohoslužby ozbrojeni a tito se pak přímo z kostela vydali k novoměstské radnici, aby osvobodili své uvězněné bratry. Situace ovšem nabrala velmi rychlý spád. Radnice byla zřejmě za účasti Jan Žižky⁴ dobytá, vězni osvobozeni a pro radní konšelé bez milosti vyházeni z oken a zabiti. Těžko říct, kolik lidí vlastně zahynulo, údaje kolísají mezi deseti až třinácti mrtvými.⁵ Poté Jan Želivský svolal celou obec Nového Města a ta si zvolila dočasnou vládu čtyř hejtmanů.

Král Václav tehdy trávil svůj čas na Novém hradě u Kunratic, tehdy asi deset kilometrů vzdáleném od Prahy. Zpráva o defenestraci, která k němu záhy dolehla, ho nadobro zlomila. Nakonec jen dokázal potvrdit vzniklý stav, a když už byl na konci sil, snad ještě ochromený mrtvicí, 16. srpna 1419 zemřel.⁶

Náhlou smrtí krále Václava teď vyvstala otázka, co bude dál. Král Zikmund, bratr Václava, byl pro většinu věrných Čechů nepřijatelný, vždyť to byl on, kdo zavinil smrt Jan Husa. Navíc zpráva o smrti krále vyvolala Praze i na venkově celou řadu nových akcí. Radikalizovaly se vize chiliastických proroků o konci stávajícího světa a příchodu nového Kristova panování, v němž už nebude žádných světských králů, nýbrž sám Kristus bude panovat.

V každém případě „revoluce vtrhla do ulic a za zabarikádovanými dveřmi svých domů se třesou strachy všichni, kdož mají co ztratit.“⁷ Již nic nebude jako dřív a právě pražská defenestrace se stala tím hlavním impulzem k novému nadějnějšímu začátku.

³ TAMTÉŽ, s. 268.

⁴ Jeho účast zmiňuje svědek událostí Vavřinec z Březové ve své kronice – viz blíže VAVŘINEC Z BŘEZOVÉ, Husitská kronika, s. 17.

⁵ Viz HORA P., Toulky českou minulostí, s. 268-268.

⁶ Ke smrti krále Václava podrobněji TAMTÉŽ, s. 270.

⁷ TAMTÉŽ, s. 270.

Začátek adventu je i začátkem nového liturgického roku. Školní rok je přitom už tři měsíce v plném proudu, zatímco kalendářní rok se pomalu chýlí ke konci. Posledně jmenovaný kalendář, tedy gregoriánský, se rozšířil už téměř po celém světě, snad pro zjednodušení obchodu nebo díky masivnímu nasazení vzájemně propojené výpočetní techniky. Chceme-li ale nalézt datum velikonoční nebo první adventní neděle, musíme začít hledat jinde, než jen na všudypřítomných displejích zobrazujících datum a čas.

Že jsou kalendáře úzce propojené s náboženským životem, dokládá, myslím, i jejich pestrost. Na světě můžeme najít různé odměřování času, kterým jsou určována data různých svátků slavených v tom či onom způsobu života lidí po celém světě. Nejznámějšími asi budou mayský nebo čínský lunární kalendář. Ať už v nich ale vychází jakýkoliv letopočet nebo daný rok začíná v jiný den, než při oblíbeném silvestrovském ohňostroji, jedno mají společné: vždy jsou stanoveny na astronomickém základě, tedy pohybu Slunce, Měsíce a otáčení Země. V každé kultuře člověk zkrátka ze svých dvou nohou stojících na zemi vzhlíží k nebesům. Pro nás křesťany je jedno jisté:

„I řekl Bůh: „*Budte světla na nebeské klenbě, aby oddělovala den od noci! Budou na znamení časů, dnů a let. Ta světla ať jsou na nebeské klenbě, aby svítila nad zemí.*“ A stalo se tak.“

(Gn 1,14-15)

Žádný z těch lidských kalendářů dokonale nevystihuje hru nebeských sfér tak, jak ji nastavil sám Stvořitel. Ani pečlivé studium generací vzdělců a změny kalendáře od původního římského až ke gregoriánskému, který se zdá skutečnost popisovat nejlíže, nejsou schopny zachytit neustále uplývající fyzikální veličinu tak,

aby nebylo nutné v budoucnu provádět nastavení nejpřesnějších světových hodin. Čas od času slyšíme v rádiu při obvyklém časovém znamení o jedno pípnutí navíc; pravda, nemusí to být často, ale stejně to být musí.

Nedaří-li se nám tedy beze zbytku být jen popsát, jak pro nás Hospodin stanovil odměřování času, vůbec těžko už můžeme seriózně uvažovat o tom, že bychom mohli do těchto zákonů zasáhnout. Tedy řízeně zasáhnout, změnit běh světa tak, jak bychom chtěli, nedestruktivně, bez vedlejších nepříjemných následků. Zdá se, že jediné, co můžeme, je neustále opravovat chod kyvadel a krystalů v hodinách, hodinkách, počítačích, mobilech a žasnout nad tím, jak dovedně nás Bůh obdarovává novými dny, měsíci a roky. A děkovat za ně.

Nedokážu vlastně ani najít závažný důvod pro to, proč tento řád měnit. Nejsm-li schopen všechno to, co bylo pro mě stvořeno, rozumem ani obsáhnout, mohu si vůbec myslet, že bych byl schopen vytvořit sám něco lepšího? A co bych vůbec potřeboval jiného, než co dostávám od svého milujícího Otce? Jen kdybych nebyl tak nepozorný! Pak bych si byl schopen i uvědomit, že dostávám mnohem více. A mnohem více ještě mohu dostat, pokud pochopím, jak mne Pán vede.

„Jestliže budete opravdu poslouchat má přikázání, která vám dnes udílím, totiž abyste milovali Hospodina, svého Boha, a sloužili mu celým svým srdcem a celou svou duší, dám vaší zemi déšť v pravý čas, déšť podzimní i jarní, a budeš sklízet své obilí, svůj mošt a olej a na tvém poli dám růst bylině pro tvůj dobytek; budeš jíst dosyta.“

(Dt 11,13-15)

To jsou obrovská zaslíbení. Pokud věříme Božímu slovu, nemusíme ani žádný čas odměřovat, nemusíme se stopkami v ruce sledovat, dějí-li se věci tak, jak očekáváme. Bůh nás ujišťuje, že přšet

bude, jak bude potřeba. Obilí vyroste. (Jak bychom mu vlastně chtěli pomoci růst?) Vyrostete i potrava pro zvěř, o čem tedy pochybovat?

Pochybnosti snad můžeme mít jen o tom, jak ty darované vteřiny, minuty, hodiny, dny, měsíce a roky naplnujeme. Věřím, že nemusíme dlouho hledat, kde a jak se můžeme zařadit, realizovat, podělit se o nápad, poradit a sdílet se. Pokud se snažíme poznat sami sebe a alespoň matně rozeznáváme svá obdarování, začínáme také tušit, co má smysl zkusit a co ne.

Málokdo z nás je asi schopen se bezchybně orientovat v téměř neomezené plejádě lidských činností, takže tu a tam ztratíme čas něčím, co nemělo valný smysl pro nás ani pro naše okolí. Každý jsme jiný, tak jsme stvořeni. Co naplňuje mě, nemusí naplňovat druhého. Určitě můžeme jít různými cestami, když víme, že cíl, spočinout u Pána, máme společný. Hlavně nezůstat jen u jen pohledu na hodinky a na to, co jsme chtěli stihnout a co jsme nestihli. To by bylo málo. Možná, že někdy i to, co nestihneme, nás může posunout blíže ke spáse.

***„Umíte posoudit to, co vidíte na zemi i na obloze;
jak to, že nedovedete rozpoznat tento čas?“***

(L 12,56)

Hospodine, děkujeme ti za vše, co jsi pro nás stvořil. Dávej nám dostatek moudrosti, abychom s tvými dary dokázali rozumně hospodařit. Pane Ježíši Kriste, uč nás nemrhat našimi silami a uč nás se spoléhat na modlitbu k tobě, nikoliv sami na sebe. Duchu svatý, dávej nám, prosíme, svůj oživující dech do každé vteřiny našich životů. Amen.

Michal Hvězda
laik v NO Blansko

Rozhovor s patriarchou Tomášem Buttou

o 100. výročí CČSH

Sto let je z pohledu lidského života dlouhá doba. Ale z pohledu trvání jedné konkrétní církve to může být vnímáno poněkud jinak. Je to doba dlouhá, anebo krátká? Co podle vás to století pro naši církev znamenalo, především v historickém kontextu našeho národa?

Cesta naší církve je propojena s dějinami našeho národa, naší země od svého počátku. Vznikla v atmosféře první republiky – svobodného, samostatného a demokratického státu uprostřed Evropy. To ji na dlouhou dobu ovlivnilo. Za posledních sto let se toho událo opravdu mnoho. Dějiny přinesly našemu národu, naší zemi a lidem, kteří v ní žijí, i řadu nečekaných a překvapivých situací, a to jak těch pozitivních a příznivých, jako byl rok 1918, 1968 a 1989, tak i nepředpokládaných svojí tragikou a bezvýchodností. Myslím na rok 1939, na rok 1948 a to, co po něm následovalo, i na rok 1968 se srpnovými událostmi. Tyto dějinné zvraty se naší církve a jednotlivých věřících vždy dotýkaly. Dějinné skutečnosti a proměny společnosti jako křesťané spoluprožíváme a nelze se z nich vymanit. Ale přesto máme mít zrak víry, pohled zaměřený k věčnosti, k tomu, co naše dějiny přesahuje, a tím je Ježíš Kristus. On je zdrojem naší naděje a jistoty, a ne proměnlivé nálady doby. Proto jsme zvolili jako symbol, logo či znak 100. výročí písmena řecké abecedy – alfu a omegu. Tato písmena znázorňují Boží věčnost a věčného Krista, který je Pánem nad veškerým časem, i nad časem naší církve, která prošla cestou sta let.

Naše církev v průběhu toho času prošla poměrně zajímavým vývojem. V počátcích bychom jistě našli dědictví nejenom katolického modernismu, ale i tzv. liberální teologie, trvalo nějaký čas,

než byla zformována teologická orientace církve (mám na mysli Trtíka především, směr spíše blízký protestantismu), v současné době se mi zdá ta orientace (anebo, chceme-li, „identita“) trošku neurčitá, v některých případech nacházím i prvky, které jsou vlastní spíše římskokatolické církvi, přiznávám, že v tom cítím jakousi nejistotu. Jak to vnímáte vy? Ještě jinak řečeno: jak vidíte orientaci ČČSH do budoucna?

Cesta církve vyžaduje hledání spolehlivé duchovní opory a správné teologické orientace, která na situaci konkrétní doby reaguje. V počátku církve věnovala zakladatelská generace svoji pozornost současnosti, moderní době, vědeckému pohledu na svět a na člověka. Kněží modernisté se snažili vyjadřovat křesťanství nově a odvážně moderním jazykem své doby. Byli kritičtí vůči tradičnímu křesťanství a k římskokatolické církvi, a současně byli optimističtí vzhledem k české společnosti a k vývoji lidstva. Otřesy jistot v čase druhé světové války a zkušenost reálného socialismu přiměly pozůstatek aktivních křesťanů v naší církvi k příklonu k Bibli a novému hlubšímu přístupu k ní. Byla objevena autorita Božího slova, kterému je třeba důvěřovat, a nejen racionálně a kriticky zkoumat texty Písma. Jistě zde hrála roli i ta skutečnost, že budoucí duchovní naší církve tehdy studovali na Husově evangelické bohoslovecké fakultě. Zde se v evangelickém a protestantském intelektuálním prostředí vyprofilovala generace učitelů, kteří byli představiteli tzv. biblické teologie – profesori Trtík, Mánek a Rutrle. Je však potřeba si uvědomit, že v té době určovali teologické myšlení osobnosti protestantského ražení, jakými byli K. Barth, E. Brunner, D. Bonhoeffer. Až později přicházejí katoličtí teologové jako K. Rahner, H. Küng a II. vatikánský koncil upoutává pozornost novými ekleziologickými a pastoračními přístupy. V naší současnosti je patrná touha a poptávka po duchovním prožitku a hlubší spiritualitě. V naší církvi je u některých duchovních zřetelný zájem o křesťanskou tradici a spiritualitu východní i západní.

To samo může být obohacením, za předpokladu vyváženosti Písma, tradice a rozumu. Není snadné se vyjadřovat k některým projevům zbožnosti, které se dnes u jednotlivců a skupin v naší církvi vyskytují. Kladu si otázku nad zvláštní zaujatostí některých bratří mariánskou zbožností, která po desetiletí byla v naší církvi spíše na pozadí a netvořila střed naší zbožnosti. I když máme v úctě Ježíšovu matku, je především biblicky zakotvená víra a zbožnost zaměřena bezprostředně ke Kristu a skrze něho k Bohu Otci. Nerad posuzuji projev nějaké zbožnosti, snažím se mu porozumět, i když jej nesdílím. Chápu identitu naší církve tak, že vznikla z katolického modernismu a duchovně navázala na českou reformaci. To jsou dvě důležitá navzájem propojená těžiště, která mohou být inspirující a směrodatná i v dalším vývoji naší církve.

Vraťme se ke stému výročí církve. Jistě je chystána celá řada akcí a událostí k tomuto významnému výročí. Můžete uvést, co vy sám pokládáte za nejdůležitější, na co kladete v souvislosti s výročím největší důraz a eventuálně na co se nejvíc těšíte?

Součástí mé služby patriarchy je i úkol věnovat se jubileím a různým slavnostem. Co se týká rozsahu, nelze asi již překonat rok 2015, kdy jsem Husovo 600. výročí prožíval v mimořádné aktivitě a intenzitě. Přesto i naše 100. výročí novodobé husitské církve nebude zanedbatelné. Rok zahájíme adventní bohoslužbou z Brna z Husova sboru na Botanické. Hlavní akce budou 11. ledna 2020: památeční bohoslužba v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze, kde nová křesťanská církev byla před sto lety vyhlášena, a následně proběhne setkání na Staroměstské radnici v Brožíkově sále. Celodenní program bude 1. června 2020 v Národním domě na Smíchově. Výročí by mělo přinést něco, co zůstane. Jistěže nějaká dobře připravená akce v nás zanechá silný dojem a prožitek, ale přece jen je dobré, když něco trvalejšího zůstane i pro další roky. Obnova Husova rodiště v jihočeském městě Husinec se uskutečnila

k roku 2015. Toto místo je však i po uplynutí výročí stále důstojným místem připomínání a přiblížení Husova odkazu mnohým návštěvníkům. Letos jsme tam otevřeli i novou část výstavy pro děti. V současnosti se věnujeme obnově rodiště dr. Karla Farského ve Škodějově v Podkrkonoší. Dne 13. 6. 2020 tam bude směřovat celocírkevní pouť s bohoslužbou u lesní kaple a kulturním programem. Ale i po skončení výročí by se tam mohly uskutečňovat letní tábory pro děti a turisty; cyklisty a rodiny s dětmi by mohla přilákat naučná stezka Farského i ekologická a výchovná cesta pro mládež. Někteří říkají: „Není co slavit“. „Na co vynakládat takové peníze kvůli nějaké jedné akci!“ „Tam stejně nepůjdu.“ „Toho se nezúčastním.“ Připomíná mi to podobenství o marnotratném synu, přesněji jeho druhou část (*L 15,25-32*). Přijde mi to tak, jako když ten starší syn se nechce radovat a slavit se svým mladším bratrem. Říká si: „Není co slavit.“ Ale v tom se mýlí. Je co slavit. Je na místě slavit velkou nezaslouženou Boží lásku, se kterou nás Bůh v církvi přijímá, kterou nás obklopuje a s níž nás nese.

A poslední otázka. Předpokládám, že budou v této souvislosti vydány i publikace, knížky... Na co se můžeme těšit?

K 100. výročí naší církve byla zamýšlena již publikace „Sbory Církve československé husitské – architektonické dědictví našich regionů“, která vyšla v roce 2018 k výročí republiky. Vznikala ve spolupráci s architekty z ČVUT a dalšími odborníky. Je to dárková publikace, která je vhodná pro reprezentaci církve. V současnosti se připravuje „Slovník osobností ČČSH“ s velkým množstvím hesel, na jehož redakci se podílejí PhDr. Martin Jindra a Mgr. Marcel Sladkowski. Představení tohoto slovníku by mělo být 1. 6. 2020 v Národním domě v Praze na Smíchově. Jedním z projektů k výročí církve je i již vydaná učebnice náboženství pro děti mladšího školního věku s názvem „Kořínky víry“. Ke každému výročí, kterým jsme dosud procházeli, jsem se snažil přistupovat ideově a teologicky.

Snažil jsem se vždy zpracovat nějaké téma související s tímto výročím a vydat alespoň drobou publikaci, ať již to bylo cyrilometodějské výročí v roce 2013 nebo Husovo výročí v roce 2015 či výročí Československa a připomenutí jeho prvního prezidenta Tomáše G. Masaryka v roce 2018. K 100. výročí CČSH jsem připravil publikaci s názvem „Církev československá husitská a její cesta dějinami s Kristovým posláním“. Je to pojednání o naší církvi, ve kterém se snažím naznačit, že její cesta je starší než sto let. Chápu vznik naší církve ve spojitosti s husitstvím, se středním proudem českého utrakvismu, ale i široce pojaté české reformace. Věřím, že publikace najde uplatnění mezi členy naší církve a u dalších zájemců o seznámení s jejím vznikem, tradicí a posláním. Tato historicko-teologická publikace se věnuje zejména husitské tradici jako jednomu z podstatných znaků naší identity. Připravil jsem ještě jednu knížku menšího formátu s názvem „Církev mezi tradicí a otevřenou budoucností“. Je určena duchovním a kazatelům pro přípravu referátů a rozhovory na vikariátních konferencích. Její zaměření je k přítomnosti a budoucnosti církve. Jistě budou vydány další publikace i diecézemi, které budou příspěvkem k 100. výročí a svědectvím o naší společné víře v Církvi československé husitské v roce 2020.

Děkuji za rozhovor

Otázky kladl:

Miroslav Kubíček

O hledání domova pro ty nejslabší

Domov. Pět písmen, která na nás dýchnou útulným teplem a bezpečím. Domov je jedna z nejzákladnějších potřeb každého člověka. A nejen člověka - celého národa. Vždyť není samo sebou, že si český národ otázku pídící se po domovu vybral jako svoji hymnu.

Jsou však lidé, kteří o svůj domov přijdou. Stačí nešikovný rozvod, neuvážený úvěr, smrt životního partnera nebo třeba násilník v rodině a ten slabší se ocitne na ulici. Tito lidé by měli zajímat církev, osud těchto nešťastníků by se měl stát příležitostí nám, křesťanům, prokázat skutek milosrdenství. A je jedno, jestli toto milosrdenství má podobu podané ruky, šustotu bankovky nebo suchého přístřeší.

My v náboženské obci CČSH Brno - Botanická jsme si byli vědomi toho, jak se člověk bez přístřeší snadno dostane k hranici, za níž začíná sociální vyloučení. Dřívější známi se od vás začnou odvracet a člověk se propadá do hlubší a hlubší samoty. V okamžiku, kdy začaly diskuse, jak zužítkovat prostor nevyužívané modlitebny v Gargulákově ulici v brněnských Husovicích, jsme si vzpomněli právě na osoby ohrožené sociálním vyloučením. Za výrazné pomoci evropských peněz z Integrovaného regionálního operačního programu byl vlhký polorozbořený objekt Husova sboru přestavěn na Centrum Farský – sociální bydlení pro osoby ohrožené sociálním vyloučením. Vzniklo zde pět malometrážních bytů velmi vysokého, moderního standardu pro plánovaných osm osob. Ve sluncem zalitých prostorách budou mít noví nájemníci možnost zapomenout na vše zlé, co je v životě potkalo, a pohledem ze střešního okna na bleděmodrou oblohu určitě všichni noví obyvatelé uvěří, že bude zase líp.

Jistě, bývalo by bylo pohodlnější, kdyby rada starších jen seděla se založenýma rukama a lamentovala, že se jí svěřená husovická modlitebna hroutí před očima. Vybudování Centra Farský znamenalo desítky a desítky jednání, shánění potřebných dokumentů, přesvědčování úředníků, diskutování s projektanty i dodavateli stavby, výsledek ovšem stojí za to.

I když všechny problémy ještě zažehnány nejsou, letitý spor o nedalekou trasu vedení elektrické přípojky například ztížil možnost okamžitého připojení objektu na vedení dostatečné kapacity, přesto se první nájemníci do Centra Farský už stěhují. A těší se na nový začátek, na svůj nový domov. Tito lidé už totiž vědí, kde domov můj...

Jitka Bednářová
ředitelka Betánie

Prorok větru

Multižánrové představení podle stejnojmenné knihy Stefana Biavaschiho v překladu Ivany Hlaváčové provedené v české premiéře v Brně.

Záplava knih v našich knihkupectvích někdy způsobí, že člověku unikne něco skutečně pozoruhodného. Kniha Prorok větru italského současného autora Stefana Biavaschiho vyšla česky už v roce 2002. Naštěstí zaujala brněnskou hudebnici Martinu Komínkovou, a to natolik, že se rozhodla pro scénickou realizaci vybraných kapitol této knihy. Příběh starozákonního proroka Nátana, který byl také hudebníkem – snad flétnistou – a obohatil chrámový obřad hudbou, má v sobě velkou hloubku. Do ní se ponořila Martina, která je nejen výborná flétnistka, pedagožka a tvůrčí člověk, ale má také kouzlo osobnosti a dar získat ke spolupráci stejně zapálené spolupracovníky (italsští umělci Marta Carino, Max Zaroni, Ema Pantano a v ČR Šimon Obdržálek).

Nejprve konzultovala svůj záměr s autorem knihy, který rád souhlasil. A pak po dobu několika měsíců vznikalo netradiční dílo spojující mluvené slovo ze záznamu a videoprojekci spolu s živou hudbou a jevištním projevem jediné protagonistky. Světová premiéra se odehrála v italském Loppianu 2. června 2019. Brněnské publikum bylo svědkem české premiéry 3. listopadu v Divadle na Orli.

Posluchači – diváci jsou vtaženi do meditativní atmosféry slov proroka, jejichž účinek dotváří velmi citlivý hudební projev. Martina Komínková přitom využívá několik druhů fléten i netradičních nástrojů a svůj minimalistický hudební projev, včetně zapojení improvizace, doplňuje zpěvem vokálů. Účinek umocňuje občasné využití elektroakustických efektů. Na plátně probíhají emotivní záběry z našeho současného světa. Jsou potěšující i zdrcující, uspěchané i plné pokoje a povznášející krásy, tak jak to

vyžaduje právě probíhající téma. To vše je dokreslením nadčasovosti myšlenek a vnitřního poznání proroka Nátana.

Co říci o ději Proroka větru? Těžko o něm psát. Ten se totiž odehrává v posluchačově srdci.

Radana Váňová
kazatelka ve Zlíně

Pozvánky

1) do objektů spjatých s Karlem Čapkem

9. ledna 1890 se narodil jeden z našich největších spisovatelů, Karel Čapek. Jeho dílo je velmi dobře známé a tedy ani není nutné je připomínat, připojujeme tedy alespoň malou upoutávku na několik objektů s ním spojených.

Památník Karla Čapka – vila ve Strži

Ke svatbě 26. 8. 1935 dostali od Václava Palivce Karel Čapek a Olga Scheinpflugová k doživotnímu užívání půvabný dům ve Staré Strži u Dobříše. Za Čapkovými sem přijížděli přátelé a známí, vznikla tu díla jako Válka s mloky, Bílá nemoc, Cesta na sever i poslední a nedokončené dílo, Život a dílo skladatele Foltýna. V domě můžete navštívit Památník Karla Čapka, připomínají jej i odpočinková zákoutí v okolí, zahrada a stezka spojující místa, kam rád chodíval. Milovaná Strž se nakonec Karlu Čapkovu stala osudnou: nachladil se při likvidaci škod po povodni a o Vánocích roku 1938 podlehl zápalu plic. O několik dní později byl pohřben na Vyšehradském hřbitově v Praze.

V domě uvidíte expozici, která je zaměřená na život a dílo Karla Čapka, Olgy Scheinpflugové a Ferdinanda Peroutky.

V roce 2013 odhalil Památník Karla Čapka v areálu zahrady pomníček nejslavnějšímu pejskovi - Čapkově Dášeňce.

Otevírací doba:

- od dubna do října denně (kromě pondělí)

9:00 - 12:00; 12:30 - 17:00 hodin,

- od listopadu do března v pondělí až v pátek

9:00 - 12:00; 12:30 - 16:00 hodin.

Adresa:

Památník Karla Čapka ve Staré Huti u Dobříše,
příspěvková organizace

Stará Huť 120

262 02 Stará Huť,

GPS: 49°46'25.788"N, 14°12'25.22"E

Muzeum bratří Čapků v Malých Svatoňovicích

Zajímáte se o život a dílo bratří Čapků? Chtěli byste vidět Karlovo vysvědčení nebo Josefovy grafiky? To vše nabízí muzeum v domě na náměstí v Malých Svatoňovicích, kde rodina Čapkova bydlela. Ve zdejších lázních působil od roku 1883 doktor Antonín Čapek, otec bratří Čapků.

Otevírací doba:

květen - říjen

- pondělí   zavřeno

- úterý - pátek   08:00 - 12:00; 13:00 - 16:00 hodin

- sobota, neděle   08:00 - 12:00; 13:00 - 17:00 hodin

Poznámka:

V ostatních měsících a hodinách po telefonické dohodě.

Adresa:

Muzeum bratří Čapků v Malých Svatoňovicích

nám. Karla Čapka 147

542 34 Malé Svatoňovice

GPS: 50,534119 16,050672

Dvojvila bratří Čapků v Praze na Vinohradech

Vila uprostřed klidné čtvrti na pražských Vinohradech je jedna z nejvzácnějších v celé metropoli i zemi. Bydlel v ní slavný spisovatel Karel Čapek s rodinou. Unikátní je především neporušený interiér a jeho vybavení. Muzeum se ve vile otevře v roce 2021.

Adresa:

Vila bratří Čapků
Bratří Čapků 1853
101 00 Praha 10

GPS: 50,074941 14,467226

2) Pozvánka na Adventní bohoslužbu

Adventní bohoslužba k zahájení 100. výročí Církve československé husitské

z Husova sboru v Botanické ulici 1 v Brně

1. 12. 2019, od 10 hodin

Bohoslužbu spolu s biskupským sborem povede patriarcha ThDr. Tomáš Butta,
kázáním poslouží Mgr. Pavel Pechanec, biskup královéhradecký.

*Během slavnostní liturgie vystoupí pěvecký sbor – Komorní sdružení pro duchovní hudbu Ostrava
s uměleckou vedoucí Mgr. Pavlou Dědičovou a Zdeňkem Kovalíčkem, celocírkevním kantorem.*

Na varhany zahraje Mgr. Lukáš Rýdlo.

100 let

přenos bude vysílán Českou televizí

3) Pozvánka na bohoslužbu k výročí CČSH

Brněnská diecéze Církve československé husitské Vás srdečně zve
na slavnostní bohoslužbu

100 let od zrodu Církve československé husitské

středa 8. ledna 2020 v 16.00h
Husův sbor Brno-Botanická

slouží: **br. Petr Šandera a br. Juraj Dovala**
káže: **br. Štěpán Klásek**

www.ccsnbrno.cz

100 let

Vyhlášení soutěže

*Diecézní rada CČSH v Brně
vyhlašuje výtvarnou a literární
soutěž.*

*Bližší informace zašleme
v diecézním oběžníku
v průběhu prosince 2019
a budou též na našich
webových stránkách*

www.cshbrno.cz

Doporučujeme...

Tomáš Butta

**Církev československá husitská
a její cesta dějinami s Kristovým posláním**

Blahoslav 2019

Ke stému výročí vzniku naší církve byla vydána útlá, leč důležitá knížka bratra patriarchy Tomáše Butty. Autor v ní rozebírá tradice, na které církev navázala, dále okolnosti vzniku, hledání orientace a další cesty dějinami, dále pak zmiňuje základy víry a konečně naše poslání v přítomné době.

Nechme i v tomto případě hovořit autora úryvkem závěru knížky:

Naší církvi šlo od počátku o křesťanství, které je světovým a univerzálním náboženstvím. Nešlo o nějaké „jiné náboženství“ či „jiné evangelium“. I když naše církve v různých náboženských a filosofických proudech doby hledala svoji orientaci, její základní linie byla vždy křesťanská. Tímto začíná i naše tzv. pojmové určení: Církev československou husitskou tvoří křesťané... Jde nám na prvním místě o křesťanskou víru a hodnoty, vycházející z Ježíšova evangelia, a ne o konfesní rozdíly a zvláštnosti, které jsou až druhořadé. To pro nás znamená ekumenickou otevřenost, vstřícnost a pohostinnost, která je v naší církvi do značné míry již žitou skutečností. V současné době se nacházíme uprostřed kulturních, politických a náboženských proměn v Evropě a ve světě, a to je i pro nás výzvou, abychom své křesťanství žili opravdověji a srozumitelným a zřetelnějším způsobem dosvědčovali, že Ježíš Kristus je alfou i omegou naší víry v Církvi československé husitské a nadějí, že nás provází cestou dějinami, do kterých již nyní s ním vstupuje jeho budoucí království. (L 12,32)

Narozeniny a výročí

ThDr. Petr Šandera – 2. prosince (55 let)
farář v NO Kuřim

Mgr. Juraj J. Dovala – 7. prosince (45 let)
biskup brněnské diecéze, farář v NO Hodonín

Mgr. Sandra Silná – 18. prosince (40 let)
farářka v NO Brno Botanická

Mgr. Michal Devecka – 18. února (35 let)
farář v NO Hovorany

Mgr. Lubomír Pliska – 19. března (45 let)
farář v NO Kvasice

Blahopřejeme

foto Václav Kovalčík

Datový plán

Prosinec

- 1. 12. – první neděle adventní
- 2. 12. – zasedání Diecézní rady
- 7. 12. – kurz základů teologie
- 14. 12. – zasedání Ústřední rady
- 24. 12. – Štědrý den
- 25. 12. – Boží hod vánoční
- 26. 12. – svátek prvomučedníka Štěpána
sbírka na celocírkevní diakonii

Leden

- 4. 1. – kurz základů teologie
- 8. 1. – bohoslužba k výročí vzniku CČSH
- 10. 1. – jednání Diecézního revizního finančního výboru
- 11. 1. – bohoslužba ke 100 letům CČSH - Praha
zasedání Ústřední rady
- 13. 1. – zasedání Diecézní rady
- 24. 1. – jednání Diecézního revizního finančního výboru

Únor

- 1. 2. – kurz základů teologie
- 3. 2. – zasedání Diecézní rady
- 8. 2. – zasedání Ústřední rady
- 21. 2. – jednání Diecézního revizního finančního výboru
- 26. 2. – Popeleční středa
- 27. 2. – společná vikariátní konference duchovních
- 27. 2. – jednání Teologického poradního sboru
- 29. 2. – vikariátní shromáždění Východní Morava

Březen

- 2. 3. – zasedání Diecézní rady
- 7. 3. – kurz základů teologie
- 9. 3. – jednání Diecézního kárného výboru
- 14. 3. – zasedání Ústřední rady
- 21. 3. – vikariátní shromáždění Vysočina
- 23. až 25. 3. – duchovní cvičení
- 26. 3. – společná vikariátní konference duchovních
- 27. 3. – jednání Diecézního revizního finančního výboru
- 28. 3. – vikariátní shromáždění Brno

Vinný kmen

občasník Brněnské diecéze číslo 30

Vydala Brněnská diecéze Církve československé husitské
v roce 2019

© Brněnská diecéze CČSH

Redakční rada: šéfredaktor: Miroslav Kubíček,
členové: Petr Šandera, Michaela Kubíčková, Pavel Pospíšil

Stálí dopisovatelé: Jiří Sladký, Michal Hvězda, Ivana Krejčí

Sazba a tisk: Tiskové středisko DR CČSH v Brně.
Fotografie neoznačené autorem pocházejí z archivu DR.

Určeno pro vnitřní potřebu CČSH